

— 'Εγὼ ἔρχομαι ἀπὸ Πενοῆ, ἀπὸ τοῦς Κερανδάλ, νὰ μάθω νέα.

— 'Α! ναι, τὴν ἐξαδέλφην τῶν Φοντερόζ. Πτωχοὶ συγγενεῖς! εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ δ' 'Εστρέλ. Εἶνε καλὰ;

— Ναί.

— Θὰ κοιμῶνται τοιαύτην ὥραν εἰς τὸ χωρίον.

— Εἰς τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Ζεαννίνος, ὑποθέτω, λοχαγέ μου, ὅτι δὲν θὰ εἶνε ἄλλος ἔξυπνος ἐκτός ἀπὸ σᾶς, ἐμὲ καὶ τὰ ζῶα. Θὰ μιμηθῶ τοὺς ἄλλους... Καλὴν νύκτα, λοχαγέ μου!

'Απεμακρύνθη, ὁ δὲ ἀξιωματικὸς ἐξηκολούθησε βραδέως τὴν ὁδὸν τοῦ ἐπὶ ἐν τῇ δύο λεπτὰ συρίζων· εἶτα, ἵνα κερδίσῃ τὸν ἀπολεσθέντα χρόνον, ἐκέντησε τὸν ἵππον τοῦ καὶ ἔφθασε ταχέως εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δάσους.

'Ενώπιόν τοῦ ἡ κοιμωμένη πεδιάς ἐχάνετο ἐν ἀργυρῷ φωτί, εἰς δὲ τὸ βάθος ὡς σκοτεινὸν νησίδιον, ὑψούμενον ἐν μέσῳ ἀπαστραπτούσης θαλάσσης, οἱ τοῖχοι καὶ οἱ πυργίσκοι τῆς ἐπαύλεως μετὰ τοῦ κωδωνοστασίου τοῦ Πενοῆ διεφαίνοντο ἐν τῇ γαλακτώδει λευκότητι τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ δ' 'Εστρέλ ἀφίππευσεν, ἔδρασε τὸν ἵππον τοῦ εἰς τὸ δένδρον, εἰς δὲ πρό τινων ὠρῶν εὗρεν αὐτὸν ὁ 'Ιάκωβος, καὶ ἐλαφρῷ τῷ βήματι διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, εἰς ἣν ἔφερε τὴν πικρίαν καὶ τὴν παραχρῆν.

Τῇ αὐτῇ στιγμῇ ἡ 'Αγνὴ μὲ πάλλουνσαν καρδίαν, ἔντρομος, ἀπόφασιν ἔχουσα ἐν τούτοις τὰ πάντα νὰ καταφρονήσῃ, ἵνα ἐκπληρώσῃ τὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς ὑπόσχεσιν, ἡκροᾶτο παντὸς ἐν τῷ οἴκῳ θορύβου.

Ὁ Κορεντίνος καὶ ὁ 'Ιάκωβος θὰ εἶχον ἀπέλθει εἰς τὸ δωμάτιόν των, διότι ἤκουσε κλειομένην τὴν θύραν τοῦ δωματίου ἐκείνου.

Ὁ Κλαύδιος κατῴκει εἰς μικρὸν περὶπτερον εἰς τὸ ἄκρον τῆς αὐλῆς.

Ὁ 'Ιβ καὶ ἡ Ροζίνα εἶχον ἐνωρίτερον τῶν ἄλλων ἀποσυρθῆ εἰς τὴν κατοικίαν των, διότι ἐκάστην πρωτὰν ἡγεύοντο λίαν ἐνωρίς.

Οὐδὲν φῶς ἐφαίνετο εἰς τὰ παράθυρα. Τὸ πᾶν θὰ ἐκοιμάτο, διότι τὸ πᾶν εἴσιγα.

Ἡ 'Αγνὴ τότε διηυθέτησε πάλιν τὴν κόμην τῆς καὶ εἶδεν ἐαυτὴν εἰς τὸν καθρέπτην.

'Ἦτο ὥραία. 'Εσχέ τὴν θείαν καλλογὴν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἀγαπῶσι ὠχροτάτη, τρέμουσα μὲ ὑγροῦς καὶ ἀπαστραπτόντας ὀφθαλμούς. Κρατοῦσα ἐν τῇ χειρὶ μικρὸν φανόν, οὐτινος ἐκάλυπτε τὸ φῶς διὰ τοῦ ἐκ μελανῶν τριχάπτων ἐπαυφορίου τῆς, ὅπερ ἦν δῶρον τοῦ Κλαυδίου, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μητρὸς τῆς ὅθεν εἶδε νὰ διαβῇ.

Ἡ Μαριάννα ἐκοιμάτο βεβαίως, διότι οὐδόλως ἐκινήθη ὑπὸ τὰ ἐρμητικῶς κεκλεισμένα παραπετάσματα τῆς κλίνης τῆς.

Ἐκεῖθεν εἰσῆλθε μετὰ πολλῶν προφυλάξεων εἰς τοὺς εὐρεῖς διαδρόμους καὶ τὰς ἀκατοικήτους αἰθούσας τοῦ ἰσογαίου.

Αἱ γηραιαὶ εἰκόνες ἡκολούθουν αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὁμοίων πρὸς ὀφθαλμὸν φαντασμάτων. Αἱ σανίδες τῶν ἐπίπλων τρίζουσιν ἐπὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ ῥίγος. Ἡσθάνετο θερμότητα εἰς τοὺς κροτάφους, συνθλιβομένους ὑπὸ τοῦ φόβου.

Τέλος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ μαγειρεῖον καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν τῆς αὐλῆς.

["Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐκεῖ ἡλπιζον νὰ εὕρωσι τροφὴν καὶ ἀνάπαυσιν, ὧν ἡσθάνοντο τότε τὴν ἀνάγκην: ἐκεῖ γαίλας, πλοῦτη καὶ πᾶν τὸ καθιστῶν εὐφρόσυνον τὴν ζωὴν. Θὰ ἐγίνοντο κύριοι τῆς χώρας ἐκείνης. Εἶχον ἤδη ὑπερβῇ τὰς φυσικὰς δυσχερείας· περὶ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ κἂν ἐσκέπτοντο. Δυστυχεῖς! ἐκεῖ θὰ εὕρισκον τὸν τάφον, ἂν ἡ εἰμαρμένη εἶχεν ἀναθέσῃ τὴν ὑπεράσπισιν τῆς χώρας εἰς ἀνδρας—ἡ γεναιότερους—ἡ ὁμοιοῦντας—ἡ ἥσων ἀτίμους.

'Επειδὴ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι οὐδεὶς θὰ ἀναγνώσῃ τὰς σελίδας ταύτας—καλὰς ἢ κακὰς—ἵνα μάθῃ γεωγραφίαν, παρακαλοῦμεν τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας νὰ μὴ ἐκπλαγῶσιν ἂν δι' αἰφνιδίου ἄλματος μεταφέρωμεν τὸν Ρογήρον ἀπὸ τοῦ δάσους τῆς Terra di Lavoro εἰς Μιρανδόλαν, φρούριον ἰσχυρότατον ἄλλοτε ἐν Ρωμάνιᾳ, ἀπέχον ἀπὸ τοῦ δάσους ἐκείνου ἑκατοντάδας τινὰς μιλίων. Ὁ Ρογήρος μετέβη ἐκεῖ, διότι ἐκεῖθεν ἠδύνατο νὰ πορευθῇ ἐν βραχεὶ εἰς Πάρμαν, ὅθεν διεδίδετο ὅτι θὰ διέβαινεν ὁ στρατὸς τοῦ Καρόλου.

Ὁ ἥρωας ἡμῶν, καθ' ὅσον ἐπλησίαζεν, ἡσθάνετο ἀποστροφὴν πρὸς τὸ ἔργον, ὅπερ εἶχεν ἀναλάβῃ. Ὅθεν ἐπροχώρει δυσθύμως, καὶ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἐβράδυνεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὸ βῆμα.

Τὸ ὄνομα προδότης ἀντεῖχε συχνὰς εἰς τὰς ἀκοὰς του, ὡς ὠρυγὴ τρόμου. Οἱ λόγοι τοῦ Γίνου ἐτάραττον αὐτὸν μεγάλως. Ἐσκέπτετο ὅτι συνέλαβε τὴν ὑψηλὴν ἰδέαν νὰ ὑπερνικήσῃ τοὺς τε οὐρανίους καὶ γηίνους κινδύνους, ν' ἀνακτήσῃ διὰ μαύρης προδοσίας, ὅτι τῷ ἀφηρέθη, καὶ νὰ ἐκδικήσῃ τὸν πατέρα του.

Πρὸς τοῦτο δ' ἤρξατο μακρόθεν καὶ ὑπεβλήθη εἰς μόχθους, ὑπὸ τοὺς ὁποίους τὸ πλεῖστον τῶν ἀνθρώπων θὰ ὑπέκυπτεν. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐπεδίωκε μεγαλεῖον, καὶ ἡ ἐλπίς του μετεβλήθη, οὐχὶ εἰς ἀδιαφορίαν, ἀλλ' εἰς ἀτίμιαν.

Αὕτη εἶναι ἡ ἀγωνία ψυχῆς, καταδικα-

σθείσης νὰ αἰσθάνηται βαθέως καὶ συναντώσης ἐν τῷ κόσμῳ μόνον ἡλιθιότητα ἢ ἔγκλημα.

Ὁ Γίνος, οὐ ἔσωσε τὴν ζωὴν, καὶ ὅστις ἔνεκα τῆς θέσεώς του ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ μὴ εἶναι τόσον πολὺ ἀκριβολόγος εἰς τὰ περὶ τιμῆς, εἶχε συμπονέσῃ αὐτῷ. Τί θὰ ἔπραττον λοιπὸν ἐκεῖνοι, οἵτινες οὐδὲν ὤφειλον αὐτῷ καὶ ἐκαυχῶντο ὅτι ἡγάπων τὴν πατρίδα καὶ ἔπραττον κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς τιμῆς; . . . Ἀνυπόφορον βάρος ἐπέβη τὴν καρδίαν του. Ὡς ἐκ τούτου, ἑκατοντάκις ἐπιστάτων τὸν ἵππον του, καὶ ἑκατοντάκις φέρων αὐθις αὐτὸν εἰς τὸν σταῦλον, ἔμεινεν ἐν Μιρανδόλᾳ δύο ἡμέρας. Κεκλεισμένος ἐν τῷ κοιτῶνί του καὶ τὴν κεφαλὴν στηρίζων ἐπὶ τῶν γονάτων, παρεπονέετο διὰ τὴν κακὴν αὐτοῦ τύχην. Ἐπειδὴ δὲ ὅταν εὐρίσκεται ἐν ἐνάγκῃ ὁ ἄνθρωπος, ἀγαθὸς ἢ μοχθηρὸς, προστρέχει πάντοτε εἰς τὸν Θεόν, καὶ ὁ Ρογήρος ἐδέετο εἰς αὐτὸν ὅπως τὸν φωτίσῃ.

Τὴν δευτέραν νύκτα τῆς ἐν Μιρανδόλᾳ διαμονῆς του, ἐνῷ στρεφόμενος, ὅτε μὲν πρὸς τοῦτο, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνο τὸ μέρος τῆς κλίνης, προσεπάθει μάτην νὰ κοιμηθῇ, ἡσθάνθη κρότον πράγματος ἐλαφρῶς κινουμένου ἐν τῷ κοιτῶνι. Ἠκροάσθη προσεκτικῶς, φοβούμενος μὴ ἡπατάτο. Πεισθεὶς ὅτι δὲν ἦτο πλάνη τῆς φαντασίας του, ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶναι;

Φωνὴ ἀσθενῆς, σχεδὸν ἐσβεσμένη, ὥσει ἐξήρχετο ἐκ τινος ἀύλου ὄντος, ἡκούσθη λέγουσα:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

— Ποῖος εἶσαι σύ, ὁ ὁποῖος γινώσκεις τὸ μυστικόν μου; ἐκραύγασεν ὁ Ρογήρος, ἀνακαθῆσας ἐπὶ τῆς κλίνης. Ἐλθὲ καί... ἡ ἀγγελὸς εἶσαι ἢ δαίμων... θὰ σέ δεχθῶ εὐχαρίστως. Δός μοι μίαν συμβουλήν οἰανδῆποτε... ἀπωλείας ἢ σωτηρίας, ἀδιάφορον... Ἡ ψυχὴ μου δὲν δύναται νὰ σκεφθῇ.

Οὐδεμία ἀπάντησις· οὐδεὶς κρότος πλέον. Ὁ Ρογήρος κατεκλίθη αὐθις, καὶ τὰ παρελθόντα ἀνελίχθησαν ἐν τῷ νῷ του, ὡς φρικώδης σκηνή. Ὅτε, κατὰ τὸν ὄρθρον, εἰδὸς τι νάρκης ἔκλεισε τοὺς βεβαρημένους ὀφθαλμούς του, τὰ ὄνειρά του ἦσαν οἷα ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ἴδῃ μόνον ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου τῆς ἐκδικήσεως.

Τὴν πρωτὰν, ἡγέρθη κάτωχρος, καταβεβλημένος. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἀπεικονίζετο ὁ τρόμος. Κατήλθεν ὅπως πληρώσῃ τὸν ξενοδόχον. Ἀλλὰ μόλις ἔθεσε τὸν πόδα εἰς τὸ γραφεῖον, ἐπὶ τῆς εἰς τὴν ὁδὸν βλεπούσης θύρας ἐφάνη μανδυοφόρος ἀνὴρ, πρὸς δὲ ὁ ξενοδόχος στραφεὶς εἶπε:

— Καλὴ μέρα μαστορο-Λύπιε! Ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, ἔτρεχες ὀλην τὴν νύκτα. Τί νέα μᾶς φέρνης ἀπὸ πάνων;

— Οἱ Γιβελλῖνοι φεύγουν ἀπὸ τὰ περὶχωρα τῆς Πάρμας μὲ καταιβασμένα μούτρα, διότι τὸ στράτευμα τοῦ κόντε ἐπῆρεν ἄλλον δρόμον. Λέγουν πῶς θὰ πε-

ράση ἀπὸ τὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου καὶ πῶς τὸ ὁδηγεῖ ὁ κρεμανταλᾶς ἐκεῖνος Ναπολέοντας Δελλατόρρες, ἀλλὰ ἡ ἀπὸ δῶ ἡ ἀπὸ 'κεῖ, θαῦρη τὸν δρόμο γεμάτον ἀγκάθια.

— Καὶ ποῖος θὰ τοῦ ἐναντιωθῇ εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Μιλάνου; Ἐκεῖ δὲν εἶναι Γιβελλίνοι.

— Εἶναι καὶ παρᾶναι· καὶ ἄσπροι καὶ μαῦροι, ἀγαπητέ μου Γιάκουμ, διότι ὁ κόσμος δὲν ἤμπορεῖ νὰ πηαῖνῃ ὅλο καὶ μιανῆς λογῆς. Ἐπειτα ὁ Πορκίος Πελλαβιτσίνος, ὁ ἀδελφοποιητὸς τοῦ Μαμφρέδου, εἶναι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Πάβιας, ὁ Βουόζος Δουέρας εἰς τὴν Κρεμῶνα καὶ ὁ Μαστίνος Δέλλασκαλάς εἰς τὴν Βερῶνα. Καὶ τί στοχάζεσαι; Πῶς θὰ τὸν ἀφίσουν νὰ περάσῃ ἔτσι ἡσυχά-ἡσυχά; ... Ἄμ δέ;.. Μὰ δὲν μοῦ λές, Γιάκουμέ μου, εἶναι τίποτα νὰ φάῃ κανεὶς σὰν φτωχὸς Γιβελλίνο;

Ὁ Ρογήρος, πληρώσας τὸν ξενοδόχον, καὶ ἀνυπομονῶν ν' ἀναχωρήσῃ, ὅσον τὴν προηγούμενην ἡμέραν ἐπεθύμει νὰ μείνῃ, ἐπέσας τὸν ἵππον τοῦ καὶ κατέλιπε τὴν Μιράνδολαν. Καθ' ὁδόν, ἐπιπροφορήθη ὅτι οἱ Γάλλοι, ἀντὶ ν' ἀκολουθήσωσι τὴν ἀπὸ Ἀστί εἰς Πάρμαν ἄγουσαν, ἥτις ἦτο ἡ εὐθεῖα ὁδός, ἐβάδιζον πρὸς τὴν Κρεμῶναν· ὅθεν, σπεύδων νὰ φθάσῃ αὐτοὺς, κατηυθύνθη πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ Πάδου.

Ἀφικθεὶς εἰς Λουζάραν, καίπερ ὁ ἥλιος ἀπέειχεν ἔτι πολὺ τῆς δύσεως καὶ ἡ λέμβος ἦτο ἐτοίμη ὅπως διέλθῃ τὸν ποταμόν, κατελήφθη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δισταγμοῦ, ὅστις εἶχεν ἀναχαιτίσῃ αὐτὸν καὶ ἐν Μιρανδόλα.

Ἡ εἰκὼν τοῦ πατρός του εἶχεν ἐξασθενίσῃ, ἡ δὲ ἀμφιβολία ὅτι εἶχεν ἀναλάβῃ μυσαρὸν ἔργον καὶ τὸ ὄνομα τοῦ προδότου ἐπανήρχοντο εἰς τὸν νοῦν του, ταρασσόντα τὴν ψυχὴν του. Ἐν τῇ σιγῇ τῆς νυκτός καὶ ἐν τῇ ἐρημίᾳ τῆς κλίνης, ἐζήτησε μάτην νὰ εὕρῃ τι καθησυχάζον τὴν συνειδήσιν του. Ἐνόμιζεν ὅτι ἐβάδιζε ψηλαφῶν ἐν τῇ σκότει, εἰς ὃ ὅμως ἐπὶ μάλλον καὶ μάλλον ἐβυθίζετο.

Τὴν πρωτὰν, ἐξυπνήσας, εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ τεμάχιον χάρτου. Ἐκπλαγείς ἐπὶ τούτῳ, ἔδραμεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἰς τὸ ἀσθενὲς τοῦ λυκαυγοῦς φῶς ἀνέγνων:

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

Ἡ ὑπόμνησις αὕτη παρήγαγεν ἐν τῇ πνεύματί του ἀποτελέσμα, ὅμοιον πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ παράγεται ὅταν ἀποσπάσῃ τις ἀπὸ τῆς πληγῆς τὸ ὕψωμα, ὅπερ τὸ αἷμα εἶχε κολλήσῃ ἐπ' αὐτῆς.

Τὸ πάθος ἐθριάμβευσε κατὰ τοῦ λογικοῦ, καὶ ὁ Ρογήρος καταληφθεὶς, ὡς οὐδέποτε ἄλλοτε, ὑπὸ λύσεως ἐπανήλθεν εἰς τὴν πρώτην αὐτοῦ ἀπόφασιν. Διήλθε τὸν Πάδον, ἔφθασεν εἰς Καζάλ-Μαγγιόρε, εἰς Ροδάραν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπλησίαζεν εἰς τὴν Κρεμῶναν.

Δὲν ἀπείχε πολὺ αὐτῆς· τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ τοῦ ἦτο ἐγγύς, καὶ ὅμως ἐπεθύμει νὰ μὴ ἦτο τόσο πλησίον.

Ἡρώτα ὅσους συνήντα καθ' ὁδόν, καὶ

τούς λέγοντας ὅτι ὀλίγη ἀπελείπετο ἔτι αὐτῷ ὁδὸς κατέλειπεν ἄνευ χαιρετισμοῦ, βλασφημῶν αὐτοὺς κατὰ διάνοιαν· τούς δὲ βεβαιοῦντας ὅτι ἦτο ἔτι μακρὰν τοῦ τέρματος ἀπεχαιρέτιζε φαιδρῶς.

Οὕτω ἀμφιβάλλων, ἂν ὤφειλε νὰ προχωρήσῃ ἢ νὰ ἐπιστρέψῃ, καὶ ὅμως ὠθούμενος ὑπὸ τῆς εἰμαρμένης, ἔφθασεν ἡμέραν τινὰ πρὸ τοῦ ἑσπερινοῦ μεταξὺ τοῦ Ἀγίου Δανιὴλ καὶ τοῦ Σικόνιοιο, δύο προαστείων τῆς Κρεμῶνης, εἰς οὐ μεγάλην ἀπ' αὐτῆς κειμένων ἀπόστασιν. Βεθυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του, ἄφινε τὸν ἵππον τοῦ νὰ βαδίζῃ κατ' ἀρέσκειαν.

Ἀλλ' αἴφνης ἐγείρας τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἴδῃ τὰς διὰ τῶν δενδρυστάδων φαινομένας πρὸ αὐτοῦ ὠραίας οἰκίας, εὗρεθι περικυκλωμένους ὑπὸ εἰκοσάδος καὶ πλέον ἱππέων, ὧν ὁ ἀρχηγὸς διετάξεν αὐτὸν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ.

— Πρέπει νὰ μάθετε... (ἐκραύγασεν ὁ Ρογήρος ξιφουλκήσας, διότι τῶν ἱππέων ὄντων ἐγγύτατα δὲν ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῇ τὴν λόγχην)... πρέπει νὰ μάθετε... ὅτι οὐδεὶς δύναται νὰ μὲ ἀποτρέψῃ τῆς ὁδοῦ μου ἄνευ βίας καὶ χωρὶς νὰ στοιχίσῃ αὐτῷ αἷμα.

— Ἰππότης, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγός.... Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ μεταχειρισθῶμεν βίαν ἐναντίον σας. Ὁ ἀρχηγὸς μᾶς Βουόζος δὲ Δουέρας μᾶς ἐπεμψε νὰ σᾶς συναντήσωμεν καὶ νὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν εἰς τὸ μέρος, ὅπου τῶρα ἐκεῖνος εὐρίσκεται. Ὅθεν εὐαρεστηθῆτε νὰ μᾶς ἀκολουθήσετε, διότι δὲν θέλομεν νὰ πραξωμέν τι, τὸ ὁποῖον δύναται νὰ σᾶς δυσαρεστήσῃ.

— Καὶ πῶς ὁ ἀρχηγός σας ἔμαθε τὰ κατ' ἐμέ;

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθετε ἀπὸ τὸν ἴδιον. Δὲν εἴθε νεαπολιτανὸς ἱππότης καὶ δὲν ἔχετε ἐπιστολὰς δι' αὐτόν;

— Ἐχω βεβαίως.

Ὁ Ρογήρος, καίπερ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς εἶχεν ἰδίον τινα τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι, ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ὅμως καὶ τῶν εἰς αὐτὸν συμβάντων, εἶχε πεισθῇ ὅτι εἰμαρμένη τις ἐρρύθμιζε πᾶσαν πράξιν του, κατὰ τῆς ὁποίας ἠδύναντο μὲν ἐπὶ τινὰ καιρὸν ν' ἀντιπαλαίσῃ· ἀλλ' εἰς τὴν ὁποίαν, εἴτε ἐκουσίως εἴτε ἀκουσίως, ὤφειλεν ἐπὶ τέλους νὰ ὑποκύψῃ.

Πεπεισμένος περὶ τούτου, ἠκολούθησεν ἄνευ ἀντιστάσεως τοὺς ἱππεῖς ἐκεῖνους, οἵτινες βαδίζοντες ἡσύχως, ὅπως καὶ τὸν ἐνοχλήσας, τὸν ἔφερον νυκτὸς προκεχωρημένης εἰς φρούριον, ὅπερ, καθ' ὅσον ἠδύναντο νὰ διακρίνῃ ἐν τῇ σκότει, ἐφάνη αὐτῷ ὀχυρότατον.

Περὶ τὸ φρούριον ἦσαν πληθεὺς σκηνῶν, ἀπὸ τῶν ὁποίων ἐξήρχοντο στρατιῶται κατευθυνόμενοι πρὸς ὠρισμένον σημεῖον. Συνηθροίζοντο ὑπὸ τὸν ἥχον κώδωνος, ἠχοῦντος ἀπαύστως, καὶ εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἠκούοντο φωναί, προσκαλοῦσαι τοὺς σηματοφόρους, τοποθετοῦσαι τοὺς στρατιώτας καὶ διδουσαι διαταγὰς. Παρὰ τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου, ἐβάδιζε φρουρὸς φέρων τὴν λόγχην ἐπ' ὤμου.

Οὗτος, ἰδὼν αὐτοὺς πλησιάζοντας, ἔστη αἶφνης εἰπών:

— Τίς εἰ;

— Γιβελλίνοι... ἀπήντησεν ὁ ἀποσπασματάρχης.

— Πλησιάσετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὸ σύνθημα.

Ὁ ἀποσπασματάρχης ἐπλησίασεν, ἐφιθύρισε αὐτῷ λέξιν τινὰ εἰς τὸ οὖς, εἴτα στραφείς πρὸς τοὺς στρατιώτας του εἶπεν:

— Ἐμπρός!

Διελθόντες μακρότατον θολωτὸν διάδρομον, ἐξήλθον εἰς παλαιὰν τινα αὐλήν.

Ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς κίονας ἦσαν πάμπολλοι στρατιῶται διασκεδάζοντες. Καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἔπαιζον τοὺς κύβους ἢ τὴν δάμαν· οἱ δὲ ἔπινον οἶνον, ὁμιλοῦντες καὶ χειρονομοῦντες ἀγρίως· ἀλλαχοῦ τρεῖς ἢ τέσσαρες προσεπάθουν νὰ ψάλωσιν ἄσμά τι, ἀλλ' ἀπὸ τῶν πρώτων ἔτι λέξεων ἐφάνοντο ἀδυνατοῦντες ν' ἀποτελέσωσιν ἄρμονίαν... ὡς ἐκ τούτου ἐπανήρχιζον, ἐπαναλαμβάνοντες τὸ πείραμα... ἄλλοι ἔκλειον τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἄφινον βαθμηδὸν τὴν κεφαλὴν αὐτῶν νὰ κλίνῃ ἐπὶ τοῦ στήθους των... ἀλλ' ἀφυπνίζόμενοι αἰφνιδίως, ἀνῆγειρον αὐτὴν, ὅπως τὴν ἀφίσωσι καὶ αὐθις νὰ κλίνῃ ὡς πρίν... ἄλλοι, καταβληθέντες ὅλως ὑπὸ τοῦ ὕπνου, εἶχον ἐσταυρωμένας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν τραπέζων καὶ στηρίζοντες ἐπ' αὐτῶν τὴν κεφαλὴν ἔρρεγchon τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε ὁ ρόγχος ἠκούετο μακρὰν...

Ἄλλοι ἡσυχολοῦντο εἰς ἄλλα, τὰ ὁποῖα χάριν συντομίας παραλείπομεν...

Ἐν ὀλίγοις, τὰ ὑπὸ ἐρυθρωποῦ φωτὸς ἡμιφωτιζόμενα ἐκεῖνα πρόσωπα, αἱ χειρονομίαι, αἱ ἀπειλητικαὶ καὶ ποικίλαι ἐκείναι μορφαί, ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσωσιν εἰς τὸν Φλαμανδὸν ζωγράφον ὡς ἀντικείμενον θαυμασίας εἰκόνας.

Μόλις οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι εἶδον τὸν ἀποσπασματάρχην καὶ ἤρξαντο κραυγάζοντες θορυβῶδες:

— Καλὴ ὁσπέρα! Καλῶς ὦριςες! Εὐρηκες κυνηγί; Ἐπίτυχες τὸν ἀνθρωπόσου; Πές μας, Πέτρε. Ἐλα δῶ καὶ σοῦ δίνω τὴ θέσιν μου. Ἐλα, Πέτρε, νὰ κάμῃς τὸν τέταρτο, ἀλλέως δὲν γίνεται παιγνίδι. Πέτρε, ἕνα ποτηράκι κρασί, ἔλα, πιέτο καὶ ἔχεις μεγάλην ἀνάγκην.

— Εὐχαριστῶ, Κακοτύχη... εὐχαριστῶ Συντροφιᾶ... εὐχαριστῶ... εὐχαριστῶ... κύριοι... τώρα, μία στιγμή... καὶ ἔρχομαι, ἀνέκραξεν ὁ ὁδηγὸν τὸν ἥρωά μας, διακρίνων κατ' ἄρχας ἕκαστον διὰ τοῦ ὀνόματος καὶ ἐπωνύμου· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, χαιρετίζων πάντας ἀναμίζ, ὥσει ἤθελε νὰ διαψεύσῃ τὸν Κονδιλλιᾶκ, βεβαιοῦντα ἐν τῇ Λογικῇ του, ὅτι τὰ ἀντικείμενα παρίστανται κατ' ἄρχας εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν συγκεχυμένα, εἴτα διακρίνονται βαθμηδόν, ἀποτελουμένης οὕτω τῆς ἀναλυτικῆς ἐρεύνης, ἥτις εἶναι ὁ ἀντίπους τῆς συνθετικῆς, καὶ χίλια ἄλλα ὠραῖα πράγματα, δι' ὧν παραγεμίζουσι τὸν ἐγκέφαλον ἡμῶν ἐν τοῖς σχολείοις.

Ὁ ἀποσπασματάρχης, ἀφιππεύσας, ἔσπευσε μετὰ τοῦ Ρογήρου, ὅστις συνίστα

αὐτῷ μεγάλως τὸν ἵππον του, πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ φρουρίου, ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀπαλλαγῇ αὐτοῦ τὸ ταχύτερον, ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδὼν φῶς εἰς τὰ παράθυρα τοῦ ἄνω ὀρόφου ἐψιθύρισε :

— Τώρα εἰμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ καὶ μόνος.

Καὶ σταθεὶς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ μικρὰς τινὸς θύρας προσέθετο :

— Γενναῖε ἱππότη, ὁ κύρ Βουόζος, καθὼς βλέπω ἀπὸ τὸ φῶς, εἶναι βέβαια εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τώρα εἰμπορεῖτε νὰ ὑπάγετε πρὸς αὐτὸν ἐλευθερά καὶ χωρὶς ἐμέ. Ἀναβῆτε αὐτὴν τὴν κλίμακα. Αὕτῃ θὰ σὰς φέρῃ εἰς ἓνα μικρὸν πρόδομον, ὅθεν ἀρχίζουν τρεῖς διαδρόμοι. Πάρετε τὸν πρῶτον ἀριστερᾶ, καὶ ὅταν φθάσετε εἰς τὴν ἄκρην, στρέψετε δεξιᾶ καὶ θὰ εὕρετε ἕξ μικραῖς βαθμίδες. Ἀναβῆτε, καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς βοηθήσῃ νὰ μὴν πέσετε. Τότε θὰ εὐρεθῆτε εἰς μίαν αἰθουσάν, ὅπου εἶναι πέντε θύραις. Ἐκείνη ὅπου θὰ ᾔῃναι ἐμπροστὰ σὰς εἶναι ἡ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ Βουόζου. Καλὴν νύκτα !

Μετὰ τοὺς λόγους δὲ τούτους, οὓς ἀπήγγειλε μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος, ἀπεμακρύνθη ὅπως ἐνωθῇ μετὰ τῶν συντρόφων του, οἵτινες ὑπεδέξαντο αὐτὸν γελῶντες, ὠρούμενοι καὶ θορυβοῦντες εἰς σημεῖον ἀκρατῆς χαρᾶς.

Ὁ Ρογήρος ἀνῆλθε τὴν μικρὰν κλίμακα, ἥτις ἦτο κατεσκευασμένη ἐκ πλίνθων. Ὁ χρόνος εἶχε φθεῖρῃ τὰς τε γωνίας καὶ τὴν ἀσβεστον οὕτως, ὥστε εἶχον σχηματισθῇ ὅποι, ἐν αἷς εἰσῆρχετο ὁ πῶς πλέον ἢ κατὰ τὸ ἥμισυ.

Ὁ Ρογήρος ψηλαφῶν, βοηθούμενος μᾶλλον διὰ τῶν χειρῶν ἢ τῶν ποδῶν καὶ κινδυνεύων ἀνὰ πᾶν βῆμα νὰ πέσῃ κατὰ πρόσωπον, ἐφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν πρόδομον τῶν τριῶν διαδρόμων, ὃν ἐφώτιζεν ἀσθενὲς τι φῶς, ὅπερ ἐφαίνετο ἐσβεσμένον, καθ' ὃ εἶπεν ὁ ἰδιότροπος φλωρεντίνος ποιητῆς Μιλλιουρότσης.

Φθᾶσας εἰς τὴν αἰθουσάν ἐκείνην, κατελήφθη ὑπὸ αἰφνιδίου τρόμου, ἀπεπειράθη νὰ προχωρήσῃ ἀδύνατον... νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἀδύνατον... Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὥσῃ εἶχε μεταμορφωθῇ εἰς λίθον. Νέαι ἀμφιβολίαι, νέοι δισταγμοὶ τὸν κατέλαβον. Ἐν βῆμα ἔτι, καὶ πάντα ἀνεπανορθώτως ἀπώλυντο.

Ἡ πρόθεσις αὐτοῦ ἦτο ἀγαθὴ· ἀλλ' ἐστηρίζετο ἐπὶ μέσων, τὸ μὲν χαμερπῶν, τὸ δὲ ἀτίμων... μέσων, ἅτινα μόνον κακοῦργοι ἠδύναντο νὰ θέσωσιν εἰς ἐνέργειαν...

Ἄν δὲν ἀπετύγχανε, τίς θὰ ἐπίστευεν αὐτῷ ὅτι ὁ σκοπὸς τοῦ ἥτο γενναῖος ; ...

Τὰ σκότῃ δὲν θὰ ᾔσαν πάντοτε ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ... καὶ ἡ προδοσία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ ἐς αἰεὶ κεκρυμμένη...

Ἐνῷ ἔμενεν ἐν τῇ θέσει ἐκείνῃ τοιαῦτα σκεπτόμενος, χεῖρ τις ἔθλιψεν ἑλαφρῶς τὴν κεφαλὴν του καὶ ἀσθενὲς φωνὴ εἶπεν εἰς τὸ οὖς του :

— Ἐνθυμοῦ τὸν πατέρα σου.

— Παναγία Παρθένε ! ἀνέκραξεν ὁ Ρογήρος.

Καὶ στραφεὶς ταχύτατα εἶδεν, ἡ ἐνόμι-

σεν ὅτι εἶδε φάντασμα, ὅπερ ἔφευγεν διὰ τοῦ ἀντιθέτου ἐκείνου, εἰς ὃν αὐτὸς ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ, διαδρόμου, ὀλισθαίνον ἐπὶ τοῦ δαπέδου.

Καταληφθεὶς ὑπὸ ἐπιθυμίας ἀκράτου νὰ μάθῃ ποῖος ἦτο, ὤρμησεν ὡς ἀστραπὴ ἐπὶ τὰ ἴχνη του.

Διήλθε τὸν διαδρόμον ἐκεῖνον, εἴτα ἕτερον... ἐνῷ τὸ φάντασμα ἔφευγεν εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν, μηδενὸς κρότου βημάτων ἀκουομένου. Καίπερ αἱ περιστάσεις αὗται ὑπερήρουν διὰ τοὺς ζῶντας κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην — ἴσως δὲ καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν — ὅπως πιστεύωσιν ὡς ὑπερφυσικὴν τὴν τοιαύτην ἐμφάνισιν, ὁ Ρογήρος δὲν ἐφοβήθη.

Εἶναι ἀληθές, ὅτι ἠγνόει πῶς νὰ τὴν ἐξηγήσῃ· ἀλλ' ὅμως δὲν ἀπέδιδεν αὐτὴν καὶ εἰς ὑπερφυσικὰς αἰτίας.

Ἐπὶ τέλους, ἐφθασεν εἰς μέρος, ἔνθα δὲν ὑπῆρχε φῶς, καὶ ἐκεῖ ἀπώλεσε τὸ φάντασμα.

Ἐπιμένων νὰ καταδιώξῃ αὐτὸ ψηλαφῶν, μεθ' ὅλον τὸ σκότος, προσέκρουσε καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τινος κλίνης.

Τότε μὴ βλέπων καὶ μὴ ἀκούων τι πλέον ἀπεφάσισε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ μέρος, ἐξ οὗ εἶχεν ἀναχωρήσῃ. Νομίζων δὲ ὅτι ἠκολούθει τὴν αὐτὴν ὁδόν, διήλθε δύο ἢ τρεῖς αἰθούσας, ἐν τῇ τελευταίᾳ τῶν ὁποίων εἶδε φῶς διερχόμενον διὰ τῶν ρωγμῶν θύρας τινός.

Ἐβάδισε πρὸς τὸ φῶς ἐκεῖνο ταχέως, νομίσας ὅτι προήρχετο ἐκ τοῦ προδόμου.

Φθᾶσας εἰς τὴν θύραν, ἠνέωξεν αὐτὴν καὶ εὐρέθη ἐντὸς εὐρυτάτης αἰθούσης, ἥς μέρος μόνον ἐφωτίζετο, τὸ δὲ λοιπὸν ἦτο σκοτεινότερον.

Καθ' ὃ ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ, ἡ αἰθουσα ἦτο κεκοσμημένη δι' ὥραιων φλαμανδικῶν ἐπιτοίχων, παριστάντων θήρας ἢ γνωστὰς μάχας τῶν παλαδίων τοῦ Μεγάλου Καρόλου καὶ τῶν περιπλανωμένων ἱπποτῶν τοῦ βασιλέως Ἀρθούρου.

Ἀρχαῖαι πανοπλῖαι ἦσαν ἀνηρτημέναι κατ' ἴσας ἀποστάσεις ἐπὶ λογχῶν ἐμπεπηγμένων ἐν λιθίνοις βάθροις, — πιθανῶς καθ' ἅπασαν τὴν αἰθουσάν.

Τὰ παράθυρα, φωτιζόμενα ὑπὸ τῶν φῶτων τῆς αὐλῆς, παρίσταν σκηνὰς τῆς Νέας Διαθήκης, ἐσχηματισμένας διὰ πολυχρῶν ὑάλων.

Πάντα ταῦτα, ἃ ἡμεῖς ἠναγκάσθημεν νὰ περιγράψωμεν ἐν ἡμισείᾳ σχεδὸν σελίδι, ὁ Ρογήρος εἶδε δι' ἐνὸς μόνον βλέμματος, χωρὶς νὰ προσέξῃ κἄν εἰς αὐτά, διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦσαν πράγματα κοινότατα.

Τὴν προσοχὴν αὐτοῦ ἐφείλκυσαν ἰδίως δύο πρόσωπα, ἅτινα ἦσαν ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ.

Ὁ εἰς αὐτῶν, ὡς ἐφαίνετο ἐκ τῆς περιβολῆς καὶ τῆς φυσιογνωμίας, δὲν ἦτο Ἰταλός.

Ἦτο ταχυδρόμος Γάλλος, φέρων κίτρινον ἐπιχιτῶνιον, φθάνον μικρὸν ἄνωθι τῶν γονάτων καὶ ἐσφιγμένον περὶ τὴν ὀσφύν διὰ πλατέος ἐκ μέλανος δέρματος ζωστήρος, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἦτο ἀνηρτημένον κέ-

ρας καὶ ἐφαίνετο ἐξερχομένη ἡ λαβὴ ἐγχειριδίου.

Αἱ περισκελίδες τοῦ ἦσαν ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπιχιτῶνιον ὑφάσματος, καὶ στεναὶ ὡς ἐκεῖνο.

Ἐφερε κυνηγητικὰ ὑποδήματα ἐρυθρὰ καὶ περνιστήρας καταλληλοτέρους νὰ ξεκοιλιάζωσιν, ἢ νὰ παροτρύνωσιν ἱππούς. Εἶχε δὲ τὴν κεφαλὴν ἀσκεπῇ.

Ἡ κόμη του, χωριζομένη ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπιπτεν ἐνθεν καὶ ἐνθεν ἄχρι τῶν ὠτων, αἱ δὲ τρίχες καθίσταντο βαθμηδὸν μακρότεραι οὕτως, ὥστε αἱ τῆς παρεγκεφαλίδος ἐκάλυπτον καὶ μέρος τῶν ὠτων.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οὐδεμίαν εἶχε ἐκφρασιν... ἦτο τοῖχος κεκοινιαμένος.

Οὐχ οὕτως ὅμως καὶ ὁ ἕτερος, ὅστις ἐκάθητο παρὰ τράπεζαν, ἐφ' ἧς ἐκείντο ἔγγραφα καὶ ξίφος.

Ἐστήριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ ἀνεγίνωσκε μετὰ προσχῆς ἐπιστολήν, ἥτις ἐφαίνετο ὅτι πρὸ μικροῦ εἶχε κομισθῇ εἰς αὐτόν.

Τὸ κρανίον τοῦ ἦτο φαλακρὸν καὶ εἶχε τεταμένον τὸ δέρμα. Μόνον ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ἐφαίνοντο δύο ἢ τρεῖς βαθύταται ρυτίδες.

Τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἦτο πλατὺ, ἰσχνὸν κατὰ τὰ ζυγωματικὰ ὅσῃ καὶ εἰς ὀξύληγον. Ἡ ἀκτένιστος γενειὰς τοῦ ἐπροξένει ἀηδίαν. Ἐφερε δὲ πανοπλίαν, πλὴν τῶν περιχειριδίων.

Οὗτος, ἀφ' ὃ ἀνέγνω τὴν ἐπιστολήν καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ μακρόν, ἀνέκραξεν :

— Ὁκτὼ χιλιάδες χρυσᾶ φλωρίνια !... πωλῶ καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀκόμα.

Μετὰ τὴν ἀτιμον ταύτην ἐκφώνησιν, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς—ὅποιοι ὀφθαλμοί ! κοτίλοι καὶ σπινθηροβολοῦντες, ὡς συλλαβούσης τὴν λείαν ἀλώπεκος,—καὶ εἶδε τὸν Ρογήρον.

— Ποῖος εἴσθε; Ποῖος σὰς ἔφερεν ἐδῶ; Πῶς εἰσῆλθατε εἰς τὴν αἰθουσάν ταύτην;

— Αὐθέντα, μὲ ἔφεραν ἐδῶ κατὰ διαταγὴν ἐνὸς κάποιου Βουόζου Δὲ Βουέρα.

— Λοιπὸν κατὰ διαταγὴν μου. Ἀλλὰ διατί δὲν εἰσῆλθατε ἀπὸ τὴν κυρίαν θύραν, ἀλλ' ἐπέσατε τόσον αἰφνιδίως εἰς τὸν κοιτῶνά μου ;

— Καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω, αὐθέντα... Μὲ ἄφισαν χωρὶς ὁδηγόν. Καὶ εὐρέθη ἐδῶ, διότι δὲν εἶμαι ἄλλου.

— Κάποιος παρέβη τὰς διαταγὰς μου. Μήπως κατὰ τύχην εἴσθε ὁ νεαπολιτανὸς ἱππότης ;

— Ἐγὼ εἶμαι... Οἱ στρατιῶταί σας μὲ συνέλαβον καθ' ὁδὸν καὶ μὲ ἐξηνάγκασαν...

— Ἐπρεπε νὰ σὰς ἐξανγκάσωσι... διότι ἔχετε ἐπιστολὰς δι' ἐμέ, τὰς ὁποίας ἴσως δὲν θὰ μοῦ ἐφέρετε ποτέ.

— Καὶ ποῖος σὰς εἶπε, αὐθέντα ;

— Μοὶ τὸ εἶπεν ὁποῖος ἠδύνατο νὰ μοὶ τὸ εἰπῇ χωρὶς φόβον ὅτι θὰ ἐψεύδετο. Ὁ ὁδηγῆσας ὑμᾶς ἀποσπασματάρχης ἐκαλεῖτο Πέτρος ;

— Ναί, Πέτρος.

— Καὶ ποῦ ἔμεινε ;

— Ἄν δὲν ἀπατῶμαι, κάτω εἰς τὴν

αυλήν, όπου πίνει και παίζει με τούς συντρόφους του.

— Πρέπει να τιμωρηθῇ... Διὰ τὰ μεγάλα ἐγκλήματα χρησιμεύει τὸ βιβλίον τοῦ νοῦ... τὰ μικρὰ πρέπει νὰ τὰ σημειώῃ κανεὶς διὰ νὰ μὴ τὰ λησμονῇ... Ἐκδικήσεις ματαιωθεῖσαι εἶναι πρόκλησις εἰς νέαν ὕβριν...

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ὁ Βουόζος ἐξήγαγεν ἐκ τῶν κόλπων του πινακίδας, ἐπὶ μίας τῶν ὁποίων ἐσημείωσεν:

«Ὁ ἀποσπασματάρχης Πέτρος πρέπει νὰ τιμωρηθῇ, διότι παρέβη τὴν διαταγὴν μου.»

— Εἶτα, ἐπαναθέσας τὰς πινακίδας ἐν τοῖς κόλποις του, προσέθετο:

— Πρὶν ἢ τελειώσῃ ὁ μῆν, ἡ φανερά ἢ κρυφά, θὰ μοῦ τὴν πλερώσῃ... Κύριε ἱππότη, εὐαρεστεῖσθε νὰ μοὶ δώσετε τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔχετε δι' ἐμέ;

— Ἴδου αὐταί.

— Ἱππότη, εἶπεν ὁ Βουόζος, ἀφοῦ ἀνέγνω τὰς ἐπιστολάς... ἐκ τούτων πληροφоруμαι ὅτι μέγας ἀριθμὸς νεαπολιτάνων βαρόνων, βαρυνθέντες τὴν τυραννίαν τοῦ Μαμφρέδου, σὰς ἀπέστειλαν μετὰ πληρέζουσιν γράμματα νὰ υποβάλλετε τὴν ὑποταγὴν αὐτῶν εἰς τὸν κόμητα τῆς Προβηγκίας. Ὁ Θεὸς νὰ μετὰ φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ φέρω προσκόμματα εἰς τὰς διακαίως ἐπιθυμίας τῶν ἀξιολόγων ἐκείνων κυρίων. Αὐριοὺς δύνασθε νὰ ἐξακολουθήσετε τὸν δρόμον σας πρὸς τὸν γαλλικὸν στρατόν, τὸν ὁποῖον θὰ εὑρετε στρατοπεδευμένον οὐχὶ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁφείλω ὅμως νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι ὁ κόμης δὲν εἶναι εἰς τὸ στρατόπεδον· ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ θὰ εὑρετε τὴν κόμησσαν Βεατρίκην καὶ τὸν τοποτηρητὴν του Γουίδον Μομφόρτ.

— Σὰς ζητῶ συγγνώμην, αὐθέντα Βουόζε. Ἀλλὰ παρακαλῶ, δύνασθε νὰ ἀπαντήσετε εἰς μίαν ἐρώτησίν μου;

— Λέγετε.

— Δὲν εἴσθε Γιβελλῖνος;

— Τί σημαίνει Γουέλφος καὶ Γιβελλῖνος; Ἐγὼ εἰμαι ὑπὲρ ἐμοῦ. Περὶ τοῦ ὀνόματος δὲν φροντίζω περισσότερο, ἀφ' ὅσον φροντίζω περὶ τοῦ χρώματος τοῦ ἱματίου μου. Ὅφ' οἰανδήποτε μορφήν, ἐπιδιώκω πάντοτε τὸ συμφέρον μου.

— Ἀλλ' ἄχρι τοῦδε δὲν ἐπολεμήσατε ὑπὲρ τοῦ κόμματος τῶν Γιβελλίνων αὐθέντα;

— Σὰς ἐπαναλαμβάνω, ὅτι ἐπολέμησα πάντοτε ὑπὲρ ἐμοῦ. Εἶναι ἀληθές, ὅτι πέρυσιν ἐβοήθησα τὸν κόμητα Ἰορδάνην, ὁ ὁποῖος ἦλθεν ἐκ μέρους τοῦ Μαμφρέδου ἐδῶ εἰς τὴν Λομβαρδίαν μετὰ πεντακοσίων λογχοφόρων. Εἰς ἀντομοιοβὴν δὲ ἔλαβον λόγους, πότε μὲν φιλοφρονητικούς, πότε δὲ ἀπειλητικούς. Εἰς πάντα ἀνθρώπον εἶναι συγχωρημένον νὰ σφάλλῃ μίαν φοράν ἐπὶ ζωῆς του... καὶ εὐτυχῶς ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἡμπορεῖ νὰ καυχηθῇ ὅτι δὲν ἔσφαλε περισσότερο... Τώρα ἐβαρύνθη νὰ τρέφωμαι μετὰ ὑποσχέσεις... Ἐπειτα καὶ οἱ χρόνοι περνοῦν... καὶ πρέπει νὰ σκεφθῇ κανεὶς καὶ διὰ τὸν θάνατόν

του... Ἀλλοὶ δὲν φροντίζουν, ἐγὼ ὅμως φροντίζω διὰ τὴν συγχώρησιν τῆς ἀγίας ἡμῶν ἐκκλησίας, καὶ ἐπιθυμῶ θερμῶς νὰ λυθῶ ἀπὸ τὸν ἀφορισμόν, διὰ νὰ μετὰ ψῶν, ὅταν ὁ Θεὸς εὐαρεστηθῇ νὰ μετὰ προσκαλέσῃ, εἰς ἱερὸν τόπον.

— Αὐθέντα, παρακαλῶ, ἂν ἡ ἐρώτησις μου δὲν σὰς ἐνοχλῇ, ἡ καρδιά δὲν σὰς λέγει τίποτε;

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος εἶναι αὐτὴ ἡ καρδιά; Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύω ὅτι δὲν ἔχω. Ἡ κεφαλὴ τὰ κάμνει ὅλα. Αὐτὴ σκέπτεται... Ἡ καρδιά εἶναι ἓνα πρᾶγμα περιττόν. Εἰς τὰς σκέψεις χρειάζεται ψυχραιμία, διὰ νὰ περνᾷ κανεὶς καλὰ εἰς τὸν κόσμον. Μετὰ τὴν καρδίαν κάμνει κανεὶς ἐρωτικά τραγούδια, ὅχι ὅμως καὶ ἀριστα σχέδια διὰ νὰ περάσῃ καλὰ τὴν ζωὴν.

— Ἀλλ' ἡ Ἰταλία;

— Ἡ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ... ἀπήντησε πλήξας τὸ μέτωπον αὐτοῦ ὁ Βουόζος... Διηγούντα ὅτι ὑπῆρξαν καιροί, κατὰ τοὺς ὁποίους ἦτον ἀλλοῦ... ἀλλ' ἐγὼ δὲν τοὺς εἶδον, οὐδὲ πιστεύω ὅτι ὑπῆρξαν ποτέ. Ἐν τούτοις, ἂν ἦναι δυνατόν νὰ ὑπάρξουν, ἕως οὐ ἔλθουν, ἕκαστος ἂς βάλῃ τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ ἂς λέγῃ: ἡ Ἰταλία εἶναι ἐδῶ.

— Καὶ ἡ φήμη;

— Ὡ! ἡ φήμη εἶναι ἡ σκιὰ τῆς ἐπιτυχίας. Προσπάθησον νὰ ἦσαι εὐτυχής, καὶ οἱ ἀνθρώποι θὰ προσπαθήσουν νὰ σε ὀνομάζουν ἐνδοξόν.

— Καὶ ὅμως μέχρι τοῦδε δὲν εὔρον ἀνθρωπίνην γλῶσσαν μὴ καταδικάζουσαν τὴν προδοσίαν.

— Ποῖος τὴν καταδικάζει καὶ πῶς; Προδοσία, ἂν δὲν ἀπατώμαι, δηλοῖ παράβασιν πίστεως· ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει πίστις ἰσχυροτέρα καὶ λογικωτέρα ἐκείνης, τὴν ὁποίαν ἕκαστος ὀφείλει εἰς ἑαυτόν, διότι τὸ συμβόλαιον ταύτης συντάξεν αὐτὴ ἡ φύσις ὑπὸ τοιούτους ὅρους, τοὺς ὁποίους εἶναι ἀδύνατον νὰ παραβῇ τις· ὡς ἐκ τούτου, ὅταν προξενῇς βλάβην εἰς σεαυτόν, διαπράττεις προδοσίαν, καὶ προδοσίαν ἀνεπανόρθωτον. Ἐγὼ οὐδέποτε ἐπραξάμι πρὸς βλάβην ἀλλοῦ, τὸν ὁποῖον ἀφοῦ ἔπιον καὶ ἐκοιμήθην νὰ μὴ ἐλησμόνησα ὅλως διόλου. Ἀλλως τε, ἡ λύπη τὴν ὁποίαν προξενούμεν εἰς τὸν ὁμοῖόν μας, ἀπομένει εἰς ἡμᾶς ὡς ἀνάμνησις, ἐνῶ τὸ καλὸν τὸ ὁποῖον κάμνομεν εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους ἀπομένει ὡς αἴσθημα.

— Καὶ τὸ αἶσθημα αὐτὸ εἶναι ἄρα γε κατ' οὐσίαν εὐτυχής;

— Κύριε ἱππότη, ἔχω ἄλλας ἐργασίας καὶ δὲν δύναμαι νὰ χάνω τὸν καιρὸν εἰς τὸ νὰ λύω τὰς ἀπορίας σας. Ἄν τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς μοὶ ἀποτείνετε, ὅπως μετὰ γνωρίσετε, σὰς εἶπον ἀρκετά, ὥστε ἂν ἦσθε ἔξυπνος θὰ καταλάβετε· ἂν δὲ διὰ νὰ καθησυχάσετε τὰς ἀμφιβολίας σας, ὀφείλω νὰ μεμψῶ τοὺς ἐν Νεαπόλει φίλους μου, οἱ ὅποιοι ἐκλεξαν ἑνὰ ἀπεσταλμένον τόσον ἀκριβολόγον. Φροντίσατε νὰ νὰ ἦσθε ἕτοιμος αὐριοῦν. Διὰ νὰ πρῶι θὰ σὰς ἀποστείλω μετὰ τοῦ Γάλλου τούτου

εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ κόμματος, ὅπως ἐγχειρίσετε εἰς αὐτὸν τὰς ἐπιστολάς σας. Ἄν δὲ δὲν σὰς φέρῃ ἐνόχλησιν, θὰ σὰς δώσω καὶ μίαν ἰδικήν μου, τὴν ὁποίαν θὰ γράψω τώρα πρὶν κοιμηθῶ.

— Εἰμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Σέργιε, Γιβέρτε... ἐφώνησεν ὁ Βουόζος, καὶ ἀμέσως ἔδραμον δύο ὑπηρέται, πρὸς οὓς εἶπε: Περιποιηθῇτε καθὼς πρέπει αὐτοὺς τοὺς δύο ξένους μου. Νὰ μὴ λείψῃ εἰς αὐτοὺς τίποτε ἀφ' ὅσα ἠθέλεν ἐπιθυμήσουν. Χαίρετε, κύριε ἱππότη, Πρὶν ἀναχωρήσετε, ἐλπίζω νὰ σὰς ἐπαινῶ.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Καθημένη ἐπὶ τοῦ χείλους τῆς κλίνης της, ἡμφιεσμένη λαμπροτάτην, ροδόχρουν οἰκειακὴν ἐσθῆτα, ἐταλάντευε μηχανικῶς εἰς τὴν ἀκραν τοῦ μικροῦ ποδὸς της ἀργυροκέντητον παντούφλαν.

Οἱ ὀφθαλμοὶ της, κύπτοντες ὑπὸ τὰς μακρὰς βλεφαρίδας, ἐθεώρουν μέγα ἐπὶ τοῦ τάπητος παριστάμενον ρόδον, χωρὶς νὰ τὸ βλέπωσι.

Ἐπεκράτησε βαθεῖα σιγὴ, τῆς κ. Στέ-
βαρτ οὐδὲν ἐχούσης πλέον νὰ εἴπῃ.

Ἡ Σάρρα σύνοφρος ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τῶν αὐτῶν σκέψεων:

— Διακαῶς ἐν τούτοις ἐπόθουν νὰ ἐρρασθῶ, μετὰ περιθάλπουσι, μετὰ λατρεύουσιν, ἐνέπνευσα πάθη, μοὶ τὰ ἐλέγετε, τὸ γινώσκω. Ἀλλὰ τί σημαίνει ὅτι ἐρῶνται ὑμῶν, ὅτι πρέπει καὶ νὰ ἐράται τις.

Καὶ πλήττουσα τὸ στήθος αὐτῆς διὰ τῆς χειρὸς,

— Ἀλλ' ἵνα ἐρασθῇ τις δέον νὰ αἰσθανθῇ ἐν ἑαυτῷ καρδίαν πάλλουσαν, ἐγὼ δὲ οὐδέποτε ἠσθάνθην. Ἀριθμῶ εἰκοσιν ἑξ ἔτη, φαίνομαι νέα γυνή, ἀλλ' εἰμαι ἡδὴ γραῖα κόρη. Οὐδέποτε ἀπήντησα μετὰ τῶν ὅσων μ' ἐπλησίασαν, οὔτε ἓνα μόνον, ὅστις νὰ μοὶ προξενήσῃ συγκίνησιν τινα, ἡδεῖαν ἢ ἀνιάραν, δι' ἧς νὰ δύναμαι νὰ εἶπω ὅτι ἡγάπησα ἢ ἐμίσησα. Πλήρης, ἀπόλυτος, ἀπελπιστική ἀδιαφορία, ἰδοὺ ὁ κληρὸς μου, καὶ νομίζω ὅτι πάντοτε θὰ ἦνε τοιούτος.

Ἡ Σάρρα προῦφερε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις βραδύτερον καὶ οἶονε μετὰ τινος δισταγμοῦ.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῆς ἐνεφανίζετο ἡ αὐστηρὰ καὶ ὠραία μορφή τοῦ Σεβεράκ.

Οὗτος, ἀληθῶς δὲν τῇ ἦτο ἀδιάφορος.

Τῇ ἀπήρесе μὲν ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς διὰ τῆς ὑπέρφρονος ἐπιφυλάξεώς του, ἀλλ' ἐκ πάντων, ὅσοι στενώτερον προσέκειντο αὐτῇ, ἦτο ὁ μόνος, ὅστις οὐδέποτε καὶ ἀπωθεν ἐρωτικὰς συμπαθείας αὐτῇ